

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเคลื่อนไหวของค่าเงินบาทเทียบกับเงินตราสกุลต่างประเทศ ซึ่งได้แก่ ดอลลาร์สหรัฐฯ ปอนด์ เยน และยูโร หลังจากที่ประเทศไทยเปลี่ยนมาใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบลอยตัว โดยใช้ข้อมูลอัตราแลกเปลี่ยนทันที (Spot Rate) และดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Price Index) ซึ่งในส่วนแรกเราได้ทำการทดสอบความนิ่งของข้อมูลโดยใช้ Philips-Perron test (PP) ผลการทดสอบปรากฏว่า ตัวแปรอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศและดัชนีราคาผู้บริโภค มีลักษณะของข้อมูลที่เป็น Non-Stationary (I(1)) ทุกตัว และในส่วนที่สองได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการเคลื่อนไหวของค่าเงินบาทต่อเงินตราสกุลต่างประเทศว่ามีพฤติกรรมการเคลื่อนไหวเป็นไปตามทฤษฎีอำนาจซื้อเสมอภาค (Purchasing Power Parity: PPP) หรือไม่ โดยใช้เทคนิค Cointegration ในการวิเคราะห์หาคุณภาพในระยะยาวของอัตราแลกเปลี่ยนตามแนวคิดทฤษฎี Purchasing Power Parity พบว่าในกรณีของค่าเงินบาทต่อเงินดอลลาร์สหรัฐฯ บาทต่อปอนด์ บาทต่อเยน และบาทต่อยูโร มีความสัมพันธ์ในดุลยภาพระยะยาวหนึ่งรูปแบบ โดยในกรณีค่าเงินบาทต่อเงินดอลลาร์สหรัฐฯ บาทต่อปอนด์ และบาทต่อยูโร มีพฤติกรรมการเคลื่อนไหวเป็นไปตามแนวคิดของทฤษฎี Purchasing Power Parity โดยตัวแปรทุกตัวมีเครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรถูกต้องตามหลักทฤษฎี ยกเว้น ในกรณีของค่าเงินบาทต่อเงินเยนที่มีพฤติกรรมการเคลื่อนไหวไม่เป็นไปตามแนวคิดของทฤษฎี Purchasing Power Parity

และในส่วนสุดท้าย ได้ทำการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวของอัตราแลกเปลี่ยน โดยใช้เทคนิค Vector Error Correction Model (VECM) เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ ผลการศึกษาการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวของอัตราแลกเปลี่ยนพบว่า ความเร็วในการปรับตัวในระยะสั้นของค่าเงินบาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ ค่าเงินบาทต่อเงินปอนด์ และค่าเงินบาทต่อเงินยูโร โดยค่า Logarithm ของอัตราแลกเปลี่ยนจะปรับตัวลดลงในระยะสั้นเท่ากับ 0.140382 0.005747 และ 0.146947 ตามลำดับ จากเดือนที่แล้ว ส่วนในกรณีของค่าเงินบาทกับเยนนั้นจะมีการปรับตัวของค่า Logarithm ของอัตราแลกเปลี่ยน โดยจะปรับตัวลดลงในระยะสั้นเท่ากับ 0.090109 จากเดือนที่แล้ว แต่การปรับตัวในระยะสั้นในกรณีของค่าเงินบาทต่อเงินเยนนั้น จะไม่ทำให้เกิดดุลยภาพในระยะยาวตามแนวคิดการกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนของทฤษฎี Purchasing Power Parity ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าในกรณีของประเทศญี่ปุ่นนั้น ระดับราคาสินค้าในประเทศและต่างประเทศอาจไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลในการกำหนดระดับอัตราแลกเปลี่ยนบาทต่อเยนตามแนวคิดของทฤษฎี Purchasing Power Parity แต่อาจมีปัจจัยอื่นๆ เช่น รายได้ที่แท้จริง อัตราดอกเบี้ย ปริมาณเงิน และตัวแปรอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อระดับอัตราแลกเปลี่ยนของประเทศญี่ปุ่นมากกว่า

The objective of this study is to study Behavior of the Thai Baht compared to the following foreign currencies: US Dollar, Pound, Yen, and Euro after Thailand had changed to use Floating Exchange Rate, using the information of Spot Rate and Consumer Price Index. The study was divided into three parts. In the first part, we tested the steadiness of data through Philips-Perron test (PP). The result of the test is that the characters of the data of bilateral exchange rate and Consumer price index are Non-Stationary (I(1)). In the second part, we studied whether Behavior of the Thai Baht against the foreign currencies follows Purchasing Power Parity (PPP) theorem through the technique called Cointegration. The result of this part of study is that in the analysis to find long run equilibrium of Thai Bath exchange rate according to Purchasing Power Parity: PPP theory we found that Baht against all the foreign currencies gave a one particular long-run equilibrium relationship. In the all cases of Bath against the foreign currencies but Yen, the behavior of Baht followed Purchasing Power Parity theory.

In the last part, we used Vector Error Correction Model (VECM) technique as a tool in analyzing to find short-term adjustments to get to steady state in long-term exchange rate. The result is that the cases of Baht against US Dollar, Pound, and Euro have speed of short-term adjustment by which the Logarithms of short-term adjustment of the exchange rate of the three cases decreased by 0.140382 0.005747 and 0.146947 from the previous month respectively. As for the case of Bath against Yen, the Logarithms decreased by 0.090109 from the previous month. However, the short-term adjustment of the last case did not follow PPP theory because it cannot make long-term steadiness happen. Significantly, the case of Japan does not follow Purchasing Power Parity theory since the levels of on-shore and off-shore of product value do not play any role in determining its exchange rate. Instead, there might be some other factors such as Real Income, Interest Rate, and Money Supply to play as more important role in determining its exchange rate.